

## **Europos Parlamento Pirmininkės Robertos Metsolos pranešimas**

### ***Europos Parlamentas, Strasbūras***

*2024 m. liepos 16 d.*

Gerbiami kolegos,  
Brangūs europiečiai,

su nuolankumu ir atsakomybe turiu garbės priimti Jūsų pasitikėjimą, suteikiantį man galimybę toliau jums tarnauti einant Parlamento Pirmininkės pareigas. Kiekvieną dieną stengisiusi pateisinti jūsų pasitikėjimą manimi ir naujai išrinktu Parlamentu.

Čia ir toliau bus kiekvieno Europos žmogaus Parlamentas. Kartu mes turime kovoti už viltimi grįstą politiką, Europos svajonę ir savo pirmtakų bei pirmtakių duotą, bet vis dar neišpildytą pažadą.

Po dvejų su puse metų vis dar noriu, kad žmonės atgautų tikėjimą mūsų projektu ir į jį vėl žiūrėtų su užsidegimu. Tikėjimą, kad mūsų bendrą erdvę galime padaryti saugesnę, sąžiningesnę, teisingesnę ir lygiateisiškesnę. Tikėjimą, kad kartu esame stipresni ir geresni. Tikėjimą, kad mūsų Europa yra Europa visiems.

Turime kurti Europą, kuri prisimena, mokosi iš praeities sunkumų bei vertina daugybės žmonių, kovojusių už idealus, kuriuos kartais laikome duotybe, pastangas. Vardan tų, kurie buvo priverstinai perkelti ir pradanginti, tų, kurie stovėdami prieš tankus ir kulkas užkirto kelią totalitarizmui, ilgam pasiglemžusiam didelę Europos dalį, ir tų, kurie tikėjo, kad gali būti geriau, ir drįso svajoti. Turime kurti Europą, kuria didžiutuosi K. Adenaueris, F. Mitterrandas, L. Wałęsa, E. Fenechas Adami, V. Havelas, S. Veil, G. Falcone, P. Borsellino.

Turime kurti Europą, kuri jaučia pagarbą tiek jiems, tiek mūsų bendrai istorijai. Nėra tinkamesnės vietos pagerbti praeičiai ir kurti ateičiai nei čia, Europos Parlamento būstinėje Strasbūre – šiame tikrų tikriausiame susivienijimo simboliuje.

Mūsų kuriama Europa turi būti visiems atvira ir kiekvienas turėtų ne tik jaustis jos dalimi, bet ir prisiimti už ją atsakomybę. Dėl mūsų visuomenių poliarizacijos politika dažniau buvo grindžiama konfrontacija, imtasi netgi politinio smurto. Buvo pasirenkami lengvi sprendimai, skaldantys mūsų bendruomenes į „mus“ ir „juos“. Turime atsisakyti ribojančio mąstymo, kuris nutolina žmones nuo mūsų ir juos atgraso bei, užuot skatinęs puoselėti viltį ir tikėjimą, kursto pyktį bei neapykantą. Suprantame, kad laikytis tokios politikos patogu, tačiau ji nesuteikia tikrų sprendimų.

Šis Parlamentas laikosi priešingo požiūrio. Jis siekia kurti, o ne griauti. Jis nebijo žengti sunkesniu keliu. Jis gali susitarti dėl savo pozicijos ir ją ginti siekdamas visų gerovės. Jis yra priešingybė

autokratijai. Jis jaučia didesnę poreikį kovoti už teisinę valstybę. Jis supranta, kad visi iki vieno Europoje turime būti lygūs. Lygybe siekiama ne mus suvienodinti, o suteikti kiekvienam lygias galimybes išnaudoti savo potencialą. Būtent siekiant lygių galimybių yra pripažįstami mūsų skirtumai, o skirtingos kalbos, kultūros ir skirtingos mus kaip europiečius apibrėžiančios istorijos yra laikomos mūsų stipriąja puse.

Būtent šis bruožas leis užtikrinti, kad mūsų priimti teisės aktai būtų naudingi žmonėms kiekviename mūsų Sąjungos kaime, miestelyje, mieste ir saloje. Turime kalbėti vienu balsu, kuris užtikrina, kad mūsų politika yra veiksminga, o jos naudą vienodai jaučia tiek jaunimas, tiek šeimos, tiek ūkininkai ir pramonininkai.

Mūsų bendra pareiga – sukurti geresnę Europą nei ta, kurioje pradėjome kadenciją. O geresnę Europą sukursime nustatę naują saugumo ir gynybos sistemą, užtikrinančią žmonių saugumą ir pasipriešinimą ekspansinėms diktatorių vizijoms mūsų kaimynystėje. Ši sistema užkirs kelią hibridinėms grėsmėms, su kuriomis vis dar susiduriame. Ji apsaugos Europą ir apgins mūsų strateginį savarankiškumą. Ji išsaugos taiką. Ji bus nustatyta suvokiant, kad grėsmė iš tiesų reali.

Sukursime geresnę Europą padarę ją konkurencingesnę: sustiprinę bendrąją rinką, užtikrinę darbo vietų kokybę, sudarę pasaulinių prekybos susitarimų, sukūrę bankų ir kapitalo rinkų sąjungą ir nustatę įgyvendinamus pramonės tikslus. Tai užtikrins, kad Europos įmonės liktų Europoje, ir suteiks mums galimybę investuoti į jaunimą, mokslinius tyrimus, švietimą, kultūrą, mūsų bendruomenes ir kitas pasaulio šalis. To sieksime supaprastindami procesus, mažindami biurokratizmą ir nereikalingą biurokratiją, dėl kurių Europa netenka žmonių ir darbo vietų. Mūsų žmonės geriausiai prisimena tuos pasiekimus, kurie palengvino jų gyvenimą.

Sukursime geresnę Europą priėmę veiksmingų sprendimų klimato klausimais. Europa pasiekė rezultatų, kuriais galime didžiuotis. Esu įsitikinusi, kad galime toliau pirmauti pasaulyje ir rasti būdą, kaip pasiekti tikslus taip, kad visi būtų įtraukti, ir kad darnus vystymasis žengtų koją kojon su mūsų gamtinės aplinkos ir gamtos paveldo apsauga. Galime pasiekti abu tikslus.

Sukursime geresnę Europą, jei mums pavyks sustiprinti Europos socialinį ramstį. Jei suteiksime žmonėms vilties ir užtikrinsime jų orumą. Jei pensijos ir darbo užmokestis atitiks visuomenės lūkesčius. Negalėsime tobulėti, jei jaunimas nepajėgs išsinuomotį, o juo labiau įpirkti, būsto, kurį galėtų vadinti namais. Europai gresia būsto krizė, todėl net ir Europos lygmeniu turime pasirūpinti priemonėmis, padėsiančiomis su ja susidoroti.

Sukursime geresnę Europą, jei pagaliau sugebėsime įgyvendinti tinkamus migracijos ir prieglobsčio teisės aktus, visų pirma, orientuotus į žmogų ir apimančius būtiną sienų valdymą ir grąžinimo politiką. Taip užtikrinsime, kad daugiau jokia motina nebūtų priversta sodinti savo

vaiko į klibančią valtį ir atiduoti jo į neteisėtus prekybos migrantais tinklus. Taip garantuosime, kad Europa vadovaujasi savo garbingu istoriniu paveldu.

Sukursime geresnę Europą, jei sėkmingai pasinaudosime skaitmeninio amžiaus ir dirbtinio intelekto teikiamomis galimybėmis. Turime toliau lyderiauti ir sugebėti pasinaudoti privalumais bei sušvelninti dezinformacijos padarinius. Galime lengvai susirasti bet kokios informacijos apie pasaulį, tačiau dar niekada žmonės nesijautė tokie vieniši. Tai rodo, kaip svarbu, kad Europos sąvoka apimtų ir „bendruomenę“.

Negalime teigti sukūrę geresnę Europą, kol žmonės kai kuriose jos vietose vis dar negali būti tuo, kuo nori būti, ir mylėti tuos, ką nori mylėti. Kol nepašalinome visų kliūčių, dėl kurių asmenys su negalia mūsų Sąjungoje negali turėti tokių pačių galimybių kaip ir visi kiti. Kol nesugebame kovoti su diskriminacija arba užkirsti kelio plintančiam antisemitizmui ar islamofobijai. Kol neapykanta ir smurtas vis dar pernelyg dažnai lieka mūsų politinio diskurso dėmesio centre. Turime sukurti tokią Europą, kurioje kiekvienas jaustųsi kaip namie. Europą, kurioje mergaitės, kaip antai Coco iš Airijos, būtų apsaugotos nuo kankintojų.

Negalime teigti sukūrę geresnę Europą, kol tiek daug moterų vis dar negali jaustis jos dalimi. Pernelyg daug moterų mūsų Europoje vis dar yra išnaudojamos, mušamos, žudomos. Pernelyg daug moterų vis dar kovoja už savo teises. Pernelyg daug moterų už tą patį darbą vis dar uždirba mažiau nei vyrai. Pernelyg daug moterų vis dar bijo. Europa turi tapti ir jų Europa.

Galime kurti Europą, apie kurią svajojo Simone Veil ir Nicole Fontaine. Europą, kurioje Marie Skłodowska-Curie būtų galėjusi visapusiškai atsiskleisti. Europą, kurios Giulia, Pelin, Ana Vanessa, Daphne ir daugybė kitų moterų niekada negalės pamatyti. Padarysime tai dėl jų – dėl visų, kurie jau negali tarti žodžio, ir dėl tų, kurie gyvens po mūsų.

Žinau, kad kartu sukursime geresnę Europą nei ta, kurioje pradėjome kadenciją. Žinau, kad kai pasaulis pažvelgs į šį Parlamentą, pamatys instituciją, kuri gina teises, užtikrina žurnalistų saugumą, vertina laisvę, supranta savo, kaip demokratijos švyturio visame pasaulyje, vaidmenį.

Prieš septyniasdešimt metų Alcide de Gasperi pasakė: „Troškimas vienytis yra nuolatinis istorinis reiškinys. Kalbėkime, rašykime, nepasiduokime, niekada nesustokime atsikvėpti. Visada galvokime apie Europą.“ Cituoju jo žodžius, į kuriuos turime atsižvelgti per visą šią Parlamento kadenciją.

Brangūs kolegos, supratome, kad demokratijos negalime laikyti duotybe. Pamatėme, kad pernelyg daug žmonių mūsų europines vertybes laiko grėsme. Šia autokratų mums užklijuota etikete ir toliau didžiuosimės.

Vienas svarbiausių mūsų darbotvarkės klausimų – Rusijos agresijos karas prieš suverenią Ukrainą. Karo Ukrainoje pradžioje jūsų vardu lankiausi Kyjive. Tas vizitas suteikė mūsų Parlamentui naują postūmį, matomumą ir įtaką. Parlamentas padėjo užtikrinti, kad parama Ukrainai atsidurtų politinio dėmesio centre, ir žmonės tikisi, kad mes ir toliau skirsime Ukrainai kuo daugiau dėmesio.

Iš mūsų tikėtis daugiau, todėl turime būti pasirengę išeiti iš komforto zonos ir daryti tai, kas būtina. Imsimės veiksmų, nes Europa turi ginti laisvę ir taiką – tikrąją teisingumą, orumą ir laisve grindžiamą taiką. Nes mes Europoje žinome, kaip spręsti iš pirmo žvilgsnio neišsprendžiamus nesutarimus.

Tai taip pat turi būti pagrindinis mūsų principas reaguojant į konfliktą Artimuosiuose Rytuose, kur, net ir karo aplinkybėmis, turime toliau skatinti žmoniškumą, raginti nutraukti iš kartos į kartą perduodamą smurto kultūrą, siekti dviejų valstybių sambūviu pagrįsto sprendimo, tvarios taikos ir užtikrinti, kad būtų grąžinti įkaitai.

Vadovaukimės šiuo principu metais, kai minimos liūdnos penkiasdešimtosios dirbtinio Kipro padalijimo metinės. Turime būti ta karta, kuri, remdamasi Jungtinių Tautų veiksmų planu, sugebės žengti žingsnį į priekį. Galiausiai, priimdami įgyvendinamą sprendimą, kuris atitiktų Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijas ir būtų grindžiamas mūsų europinėmis vertybėmis, turime panaikinti šią tamsią dėmę Europos istorijoje.

Būtent gindami bendrą žmogiškumą palaikome Afganistano moteris, kurios susiduria su daugybe grėsmių; į Irano gatves išėjusias mergaites ir mokinius; Svatlaną Cichanouskają, neteisėtai įkalintus asmenis ir judėjimą už laisvą ir demokratinę Baltarusiją; drąsias ir nenuilstamai kovojančias jazidų mergaites; narsiąją Juliją Navalnąją; visus pasaulio žmones, kurie net vaikomi ašarinėmis dujomis aukštai kelia mūsų Europos vėliavą.

Štai ką visame pasaulyje reiškia žodis „Europa“. Tai yra Parlamentas, kurį mato pasaulis, – Parlamentas, kuriam mes visi didžiuodamiesi tarnaujame. Tai parlamentinė diplomatija, kuri bus itin svarbi ginant daugiašališkumą ir rengiantis Europos Sąjungos plėtrai. Visiems į mus žvelgiantiems Ukrainos, Moldovos ir Sakartvelo žmonėms, taip pat visiems Vakarų Balkanų gyventojams, kuriems pernelyg ilgam užkirstas kelias daryti pažangą, turime būti pasirengę ištiesti Europos ranką, nes kiekvienas iš jų laikosi pasiekimais grindžiamo ir būtinus kriterijus atitinkančio požiūrio. Turime būti pasirengę stoti akistaton su šiuo nauju pasauliu ir nauja tikrove. Kartu mes būsime pasirengę.

Kolegos, norėdami dar kartą patvirtinti savo įsipareigojimą Europai, pasak didžiojo Europos šventojo iš Krokuvos Jono Pauliaus II-ojo, turime „Nebijoti!“. Nebijoti stoti akistaton su

autokratais. Nebijoti tesėti savo pažadą. Nebijoti ginti Europą. Nebijoti formuoti Europą, kuri tarnautų mums visiems.

2016 m. Jonathanas Saksas rašė: „Vilties politika mums pasiekama. Tačiau, kad ją sukurtume, privalėsime rasti būdų stiprinti šeimoms ir bendruomenėms, kurti kolektyvinės atsakomybės kultūrą ir siekti ekonomikos, paremtos bendruoju gėriu. Tai nebėra vien partijų politikos klausimas. Kalbame apie pačios laisvės, už kurią Vakarai labai ilgai ir sunkiai kovojo, gyvybingumą. Mes privalome sukurti įtikinamą vilties naratyvą, apimančią mus visus, o ne tik dalį visuomenės. Pradėti reikia jau dabar.“

Brangūs kolegos, galime atkurti šios didžios mūsų Sąjungos naratyvą. Galime įkvėpti naujas europiečių kartas. Juk Europa yra viltis. Europa yra tikėjimas. Europa – tai mes visi. Europa ir toliau yra atsakymas.

*Vive l'Europe!*